

Sygn. akt: WZ 28/13

ZARZĄDZENIE

Dnia 28 marca 2014 r.

Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Wojskowej - Janusz Godyń

z a r z ą d z a:

pismo J. K. zatytułowane "Zażalenie" pozostawić w aktach sprawy bez podejmowania czynności procesowych.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 lutego 2014 r., sygn. akt: WZ 28/13, Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku J. K. o wyłączenie od rozpoznania jego zażalenia w sprawie o sygn. akt: WZ 28/13 wyznaczonych sędziów Sądu Najwyższego: E. M., M. P. i J. S.

W dniu 27 marca 2014 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo J. K. zatytułowane „Zażalenie”, odnoszące się do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2014 r.

W związku z powyższym należy podnieść, że z orzecnictwa i literatury prawniczej bezspornie wynika, że na postanowienie w przedmiocie wyłączenia sędziego zażalenie nie służy, gdyż stosownie do treści art. 459 k.p.k. nie jest to postanowienie kończące postępowanie ani nie dotyczy środków zabezpieczających,

ani też żaden przepis szczególny nie przewiduje tu zażalenia (zob. np. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 listopada 1992 r., II AKo 158/92, OSA 1993, z. 6, poz. 33; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 lipca 1994 r., II AKz 252/94, KZS 1994, z. 6-8, poz. 72; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 grudnia 1997 r., II AKo 385/97, OSA 1998, z. 10, poz. 58; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2000 r., IV KZ 73/00, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2007 r., WZ 6/07, R-OSN KW 2007, poz. 702; M. Siwek, Wyłączenie sędziego na wniosek w kodeksie postępowania karnego, WPP 2002, nr 2, s. 63; K. Marszał, Proces karny, Katowice 1998, s. 131; R. Stefański, Postępowanie w przedmiocie wyłączenia sędziego w postępowaniu karnym, (w:) J. Nowikowski (red.), Problemy stosowania prawa sądowego. Księga ofiarowana Profesorowi Edwardowi Skrętowiczowi, Lublin 2007, s. 449; T. Grzegorzczak: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2008, s. 186; P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2011, t. I., uwagi do art. 42 k.p.k., teza 11., Legalis; K. Boratyńska, A. Górski, A. Sakowicz, A. Ważny, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2009, uwagi do art. 42 k.p.k., teza 5., Legalis; W. Jasiński, Bezstronność sądu i jej gwarancje w polskim procesie karnym, Warszawa 2009, s. 366).

Na postanowienie w przedmiocie wyłączenia sędziego zażalenie nie służy, w realiach rozpoznawanej sprawy, również dlatego, że orzeczenie to zostało wydane przez Sąd Najwyższy. Zgodnie z treścią art. 426 § 1 k.p.k. od orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej. Wynikające z Kodeksu postępowania karnego wyjątki od tej zasady nie przewidują możliwości zaskarżenia również postanowienia Sądu Najwyższego wydanego w przedmiocie wyłączenia sędziego. Jest to postępowanie jednoinstancyjne, mające charakter wpadkowy wobec głównego przedmiotu postępowania. Skarżący wywiódł więc skargę od orzeczenia Sądu Najwyższego, która to skarga z oczywistych, wskazanych wyżej powodów, jest środkiem odwoławczym niedopuszczalnym z mocy ustawy i żaden sąd nie jest uprawniony do jej rozpoznania. Wniesienie zatem „zażalenia”

w postępowaniu mającym ze swojej istoty charakter jednoinstancyjny, a ponadto od orzeczenia wydanego przez Sąd Najwyższy, nie może wywoływać skutków prawnych i inicjować postępowania procesowego o charakterze dwuinstancyjnym zmierzającym do badania warunków formalnych lub warunków dopuszczalności takiego „środka odwoławczego” (poza wyjątkami wskazanymi wyraźnie w ustawie).

W tych warunkach, przy uznaniu, że na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2014 r., zażalenie nie przysługuje, należało pismo J. K. z dnia 27 marca 2014 r. określone przez niego jako „Zażalenie” pozostawić w trybie administracyjno – porządkowym w aktach sprawy, bez nadania mu biegu procesowego.

Z tych powodów należało zarządzić, jak na wstępie.

Pouczenie: na zarządzenie nie przysługuje zażalenie.